Erezia a ajuns un mod de existență

,,Dogmele nu au apărut dintr-un efort speculativ al unor teologi deștepți care stau și filozofează. Ci dogmele sunt formulări ale învățăturii Bisericii, pe care Părinții Bisericii le-au întocmit ca să păzească Biserica de erezii. Pentru că, ori de câte ori s-a formulat o dogmă, s-a făcut cu scopul de-a se combate o erezie anume"
(Părintele Ioannis Romanidis).

Problema zilelor noastre este că erezia a devenit un mod de existență în care creștinul ortodox apară adeseori formulările dogmatice ale Bisericii, uitând să trăiască ortodox și să combată ereziile pe care le întrupează ca experiență străină de adevărul revelat. Cu alte cuvinte, în multe situații, creștinul vremurilor apostate, învață dogmele ortodoxe pe de rost, rostește Crezul cu multă pioșenie, citează întraripat de dumnezeiescul dor din Sfintele Scripturi, postește, se spovedește, merge la Sfânta Liturghie și se împărtășește cu Sfintele Taine, având, totuși, o viețuire străină de Adevărul revelat. Cum se poate o astfel de înstrăinare? Este posibil printr-o atitudine legalistă ce răspunde cerințelor instinctuale de a împlini actul sacramental, lipsită de etosul autentic ce trebuie să așeze viața creștinului pe coordonatele firescului, în Duhul Adevărului, spre realitățile cerești.

Cum zicea părintele Ioannis Romanidis, atunci când se prăznuiește Duminica Ortodoxiei, se scot din dulap Sfintele Dogme și Canoane, se șterg de praf, se bat metanii înaintea lor, după care sunt așezate frumos înapoi, așteptându-se următoarea sărbătoare. Adică, se idolatrizează dogma! Ea nu mai este expresia unei experiențe a Sfinților pusă la îndemână ortodoxului pentru a trăi creștinește și a revela un mod de viețuire conform cu Evanghelia. Dogma devine un monolit din care se fasonează idolatru o falsă experiență ce așează omul într-o existență dual㠂. Pe de o parte, Dogma se cinstește prin cunoașterea ei, iar pe de altă parte se necinstește prin încălcarea ei la nivelul vieții personale.

Ca să fiu mai precis, în aceste vremuri în care toată frumusețea Ortodoxiei a „ieșit la suprafață" prin traducerea Scrierilor Sfinte, ortodoxul, în loc să caute să trăiască experiența credinței (ortopraxia), se limitează la o cunoaștere scolastică, respingând un mod de existență pe care îl exprimă învățătura de credință, atât de mult prețuită. Astfel, creștinul ortodox respinge teoretic hiliasmul, însă viețuiește pe pământ ca într-o împărăție de o mie de ani, uitând de dimensiunea cerească pe

care teoretic o exprimă adeseori, ca bun dogmatist, canonist sau teolog. Condamnă, în conformitate cu Sfintele Sinoade Ecumenice, ereziile trinitare și hristologice însă modul de existență este individualist și anticomunial. Dumnezeul Treimic este definit ortodox, însă modul de raportare la Preasfânta Treime este realizat pe coordonate lumești, harul fiind de trebuință, nu pentru curățirea de patimi, luminare și îndumnezeire, ci pentru binecuvântarea realităților lumești în care este ancorat el, creștinul egocentrist. Pe de altă parte, Iisus Hristos este mărturisit intelectualist ca Dumnezeu-Omul, după tipare dogmatice, iar la nivel practic este redus la o dimensiune eretică-arianistă, a Omului înzestrat cu puteri dumnezeiești sau chiar ca un mare inițiat al umanității.

În aceste condiții, cum poate creștinul ortodox răspunde provocărilor contemporane și cum poate lupta pentru a păstra credința nealterată la nivelul experienței personale? Cum poate învinge patimile când viețuirea sa este străină de dimensiunea cerească a Împărăției lui Dumnezeu? Cum poate să-l biruiască pe diavolul crezând că stăpânește bine Dogmele și Canoanele, când satana, prin cuvintele Sfintei Scripturi, l-a ispitit cu îndrăzneală luciferică pe Domnul?

Dictaturile electronică, medicală, alimentară și religioasă se vor contura într-o Nouă Ordine Mondială, în care omul apostat va fi silit să accepte o realitate pe care el însuși și-a proiectat-o și și-a modelat-o după chipul și asemănarea nevoilor personale, în plan lumesc. Astfel, încălcarea Sfintelor Dogme și a Sfintelor Canoane se poate face la nivel existențial. Dacă acestea exprimă formularea experienței Sfinților, încălcarea lor se poate realiza printr-un mod de existență străin de voia lui Dumnezeu. Și cu cât mai mult, însă, când chiar aceste formulări sunt încălcate cu bună știință…!